

IŠPAŽINTIES ATLIKIMO TVARKA

/ 69 /

Joks darbas neįmanomas be tvarkos. Tada būtų chaosas. Taigi ir atgailos sakramentas teikiamas ir priimamas pagal tam tikras taisykles. Tačiau jas dabar daug kas yra užmiršęs ar paprasčiausiai nenori jų laikytis. Ir ko gi laikytis, norint ir išoriniai gerai atlikti išpažintį?

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

^agrindinis dalykas, kokio pirmiau tiki moko Vaikus rengdami pirmajei išpažinčiai, tai išorinė jos atlikimo tvarka. Nors tai nėra esminis atgailos sakramento dalykas, bet į tai kreipiamas daugiausiai dėmesio, nes skaitoma, kad jeigu vaikas laikysis nustatytos tvarkos, tai ir su kitais dalykais jam išeis gerai.

Tai iš dalies teisinga: laikytis kokios nors tvarkos, lengviau padaryti darbą. Tai teisinga, deje, ne vien kalbant apie vaikų išpažintis, o bendrai apie išpažintį, taigi, ir apie suaugusių išpažintį.

O ta išpažinties tvarka ir yra ne kas kita, kaip tam tikri išpažinties griaučiai, kuriuos kiekvienas užpildo "mesa", tai yra savo išpažinties medžiaga.

Pradžioje sėka pasisveikinimas su kunigu. Tai lyg ir kokios artimesnės pažinties užmezgimas. Juk šį nuodėmklausini mes sekome tokias dalykas, kurių nei karto nesekome total ar manai. Tad šito niekada nereikia užmiršti ir praleisti, kaip dabar daugelis padaro. Atsiminkite: pasisveikinimas su kunigu pasakant "Gerbė Jėzui Kristui", parodo

kaip sąmoningai žmogus pradeda savo išpažintį. Jeigu jis šitai apleidžia / nesvarbu dėl ko/, tuo pačiu parodo, jog išpažintį pradeda nenuoširdžiai, prie kunigo ateina kaip visiškai svetimas. Dėl to "užmiršti" šią dalyką, kaip daugelis kad pasiteisina, nevalia.

Toliau turi sekti savęs pristatymas ir charakteristika. Aš jau minėjau, jog čia labai svarbu kai ką apie save kunigui pasakyti: nusakyti savo laomą, gyvenimo aplinkybes, apie buvusią išpažintį ir atgailos atlikimą. Šitie dalykai kunigą supežindina, bent paviršutimiškai, su penitentu ir daug ką jam apie jį paaiškina. Dėl to pasakymas: "Esu vedęs" arba "esu tarnautojas, mokytojas, gydytojas" kunigui iš pat pradžių pasako kaip vertinti veliau sakomas nuodėmes. Pasisakymas, kada būta išpažinties, kaip ji atlikta, kaip išpildyta atgaila taip pat reikalinga kunigui informacija. Gal tai jis sprendžia apie tavo uolumą, atropumą, sąžiningumą. O tai labai svarbu apsilimant vedovantį sielos gyvenimui. Jei šito nepasakytum, kunigas turėtų arba gaišti laiką tavo klausimėdėdamas, arba praleisti šiaip sau ir tavo išpažintyje susidarytų didelės spragos. Taigi ir tos apie save informacijos praleisti nevalia.

XXXXXXXXXXXXXX

Toliau seka formulė, kuria padedama pati išpažintis "Dievai nusidėjau šitokiomis nuodėmėmis". Šis sakinyš lyg atrodo ir nieko nepasakantis, bet iš tiesų taip nėra. Pirmausia jis primena pačiam penitentui, ko jis čia pas kunigą atėjo: išpažinti savo nuodėmes, kurias padarė ne bile kam, o pačiam Dievui. Toks pasisakymas jau tuo pačiu

reikia prisipažinti blogai padarius: "nusi-
dėjau Dievui . O kaip nusidėjo tuojau pat
pasakoma. Šis pasiskymas jau nebėra iš anks-
to nustatytos formos, o kiekvienam individua-
lus, kad taip kiekvienas galėtų pagal savo
būdą, sugebėjimą, pats išdėstyti kunigui savo
prasikaltimus. Čia nieko daugiau ir nereika-
laujama, kaip tik nuodėmių nupasakojimo taip,
kaip kas sugeba be noro jas užlepti, pasise-
kant jų skaičių ir rūšį.

Nuodėmių išpažinimas vėl baigiamas jau
nebe savo žodžiais, o pagal bendrą formą:
"daugiau nuodėmių nebesteiмену, už visas jas
gailiuosi , prašau atgailos ir išrišimo."
Kaip ir išpažinties įvadas, taip ir jos užbai-
ga savyje turi kai ką tokio, kas penitentą
kreipia į tai, kas čia yra būtina: sąmonin-
gas pasiskymas, kad gailisi, kad prisilina
už jas uždamą atgailą ir parašo jų panai-
kinimo. Jeigu to ir nebūtų liepta padaryti,
tai kiekvienas turėtų pats tai susigalvoti
ir pasakyti. Jeigu jis jaučiasi esąs žmogus,
kuris kalba žmogui, turinčiam galią jį išriš-
ti iš nuodėmių. "Aigi, ir šitos užbaigos
formulės niekada nereikia praleisti. Jeigu
ji užmirštų tokia, kokia čia parduota, kokia
priimta vertoti, reikia susireisti su savų
žodžių tokioms mintims išreikšti.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Toliau seka kunigo admonicija. Savaine
suprantama, kad penitentes jos atydkiai iš-
klauso ir pesitaris su nuodėmklausiu dėl iš-
kylenčių nesiskumų.

Išpažinties užbaigimas taip pat ne at-
sitiktinis, jis išplaukia iš viso to, kas se-
ka. Kunigas teikia išrišimą, o penitentes
atsikleupes žadina iš naujo gailėstį, tik
dabar su išoriniais ženklais: mušasi į

krūtinę ir kalba atitinkamą gailėsčio formulę.

Asip sveikime kypzakak suprantamas pasisveikinimas su patarnaujantiu kunigu, be aiškinių suprantama ir su juo atsiveikimas po išpažinties. Šitai ir vėl yta pareiškimas savo nuoširdumo ir kunigui, ir tam dalykui, kurį atliko. Viskas padaryta nuoširdžiai, tikrai.

Ad sakramentas pradedamas ir baigiamas kryžiaus ženklų manau nereikia nei minėti: visi šventi darbai taip pradedami ir baigiami. Amen.

1968.4.4.